

TAJNÉ DVEŘE

Elen Koubová

Chtěl bych vám vyprávět příběh, který se mi stal o prázdninách u prarodičů. Babička a dědeček mají malý, ale přesto krásný domek na venkově. Moc rád je navštěvuji.

Ve svém volném čase píšu povídky, básničky a krátké pohádky. Často chodím do lesa na procházky a jezdím s dědečkem na kole.

Prázdniny rychle ubíhaly. Už byl skoro konec a brzy mě čekala zase škola. Poslední týden začal jako obvykle. S dědou jsme si trošku přivstali a šli se projít. V lese jsme zahlédli srnku s dvěma kolouchy a zajíce zalézajícího do nory. Po návratu jsme si pochutnali na výborném obědě, který nám babička uvařila. Její jídla mi moc chutnají. Tehdy ale obzvlášť zazářila, uvařila totiž svíčkovou, a to je moje nejoblíbenější jídlo.

Odpolední oblohu zahalily černé mraky a bouřka neměla v plánu skončit. Napadlo mě prozkoumat půdu. Byla tam docela zima a tma, všude plno prachu a pavučin, ale také mnoho starých věcí. Ty mě nejvíce lákaly, cítil jsem se jako objevitel nového světa. Našel jsem staré kapesní hodinky, babiččiny svatební šaty, fotky z dědečkových výletů a další věci ...

Ale hlavní, co jsem objevil, byl klid a ticho. A takové prostředí je jako stvořené pro skladatele básní. „Tak proč se do nějaké nepustit?“ napadlo mě. Na půdě jsem strávil celý večer a verše jako by se mi z hlavy sypaly. Nakonec jsem byl tak ospalý, že jsem se opřel o zeď. Oči se mi pomalu zavíraly, ale krásná melodie mě z únavy náhle probudila. Šel jsem za podivným zvukem, přičemž jsem šlápl na uvolněný dřevěný trám na podlaze, zakopl jsem a spadl na zem. Když jsem vstal, všiml jsem si prázdného pozlaceného rámu obrazu, ve kterém byl tajuplný nápis:

Tajná říše ukáže se
tomu, kdo veršem prokáže se.
Komu jsou však rýmy cizí,
tomu tajné dveře zmizí.

Po přečtení textu mě zamrazilo v zádech a cítil jsem se dost vystrašeně. Nevěděl jsem, jestli mám zůstat, nebo odejít, ale zvědavost mě přemohla. Zamyslel jsem se a tiše vyslovil:

„Tajné dveře ukažte se,
veršům, těm já rozumím.
Báseň ať se vzduchem nese,
já se v rýmech neztratím.“

Po vyslovení této sloky zafoukal silný vítr, který zhasl moji malou lampičku. Všude byla černočerná tma. Po chvilce mně oči ozářil oslňující záblesk a ve zdi se otevřela dvířka. Na nich bylo napsáno:

V této říši dorozumíš se,
jen ve verších, jestli ptáš se.
Když rýmovat nezvládneš,
cestu zpátky nenajdeš.

V mysli mi prolétla slova. Mám tam jít? Nemám tam jít? Ale zvědavost rozhodla. „Jdu do toho!“ řekl jsem si a s obavami vkročil. Objevil jsem se v úplně jiném světě.

Posadil jsem se k rybníčku do měkoučkého mechu. Kolem mě profukoval příjemný větřík, který mi pročesával blondaté kudrnaté vlasy. Nebyl jsem nijak zvláštní kluk, až na pronikavě modré oči. Říkali mi, že při pohledu do nich každého zamrazí v zádech. Na sobě jsem měl červené tričko s nápisem “NIKDY SE NEVZDÁVEJ! MŮŽEŠ, CO CHCEŠ!” a tmavě modré kalhoty s dírou na koleni.

Rozhlížel jsem se kolem sebe, doprava, doleva, a pořád nemohl uvěřit, že příroda může být tak krásná. Tajuplné kouzlo z neznámé říše mě přimělo vše říkat ve verších.

„Tady je krásně,
tady je hezky.
Slunce svítí jasně
a žádné blesky.

Vidím hory sněhem pokryté,
moře s pláží též,
A to asi tušíte,
že to není lež.

Příroda je krásná,
zvířátka mám rád.
Louky, hory, lesy,
mám zůstat napořád?

Potok tu bublá,
ptáčci zpívají.
Srnka je přátelská,
mláďata si hrají.

Mně se tu líbí,

mám se zde dobře.
Rodina mi chybí,
rozhodl jsem moudře?

O cestě zpět nevím,
přírody se zeptám.
Dobrá rada třeba je,
bez ní mizí naděje.

Neztrácím víru,
nejsem tu sám.
Zvířátka pomohou,
jsou tu přece se mnou.“

Ke břehu rybníčku, u kterého jsem seděl, připlula zářivě žlutá rybička. Ulekl jsem se, hbitě vyskočil a zeptal se jí:

„Krásná žlutá rybičko,
poradíš mi maličko?
Ztratil jsem se a nevím jak dále,
hledám cestu či moudrého krále.“

„Ráda bych ti poradila,
hledej vládce KOADARA.
V hloubi lesa skrývá se,
po pěšině vydej se.“

Najednou se rozpršelo. V dálce byla slyšet bouřka a foukal silný vítr. Vydal jsem se lesem, který vypadal hodně strašidelně. Báł jsem se, měl jsem velký hlad a žízeň, už dlouho jsem nejedl ani nepil. Zastavil jsme se u keříčku malin, který stál hned vele cesty. Plody mi chutnaly výborně, ale bylo jich tam tak málo, že se mi nepodařilo zahnat pocit hladu. Najednou jsem se mohl i napít, protože přes cestu, kterou jsem šel, tekł čistý potůček z dešťové vody. Do dlaně jsem si nabral průzračnou vodu.

Vydal jsem se dál po cestě, až jsem narazil na rozkvetlou louku, na které poletovali motýli. Viděl jsem, že si někdo s nimi hraje. Byl to roztomilý malý medvídek koala šedé barvy. Přiběhl jsem k němu a on mi řekl:

„Koadar je jméno mé,
zde není nic nemožné.
Copak na srdci máš,
vzácný hoste náš?“

Se smutkem a slzami v očích jsem mu odpověděl:

„Nevím, jak vrátit se mám zpět,
jak moc daleko je náš svět?
Tajné dveře neřekly mi vše,
víš to ty, mocný vládce říše?“

Koadar byl velmi potěšen, že potkal neznámého tvora, který umí rýmovat. Usmál se na mě a s radostí zaveršoval:

„Rýmy ti jsou známé,
povím ti, kam půjdeš dále.
Jdi přes pouště a hory,
až uvidíš kamenné schody.

Jestli najdeš odvahu,
skoč přímo dolů
z vysokých schodů.
pak čeká tě cesta domů.“

Najednou jsem cítil touhu a naději vrátit se zpět.

„Děkuji ti mocný králi,
vydám se do krásné dáli.
Putovat krajem budu,
dokud schody nenajdu.

Snad cestu nebudu ztrácet,
můžu se sem někdy vracet?
Skládat povídky a básně,
vždyť je tu tak krásně!“

Odpověď jsem však nedostal, protože Koadar se náhle začal v mlze ztrácet, až úplně zmizel. Ale v místě, kde stál, se objevil nápis:

Věř si a odvahu měj,
srdce své poslouvej.
Chceš-li se vracet zpět,

věř stále v náš svět.

Vydal jsem se dál krásnou krajinou. Šel jsem už dlouho bez jídla a pití, bez spánku a odpočinku. Byl jsem hodně unavený a zesláblý. V dále jsem viděl obrys městečka a doufal, že obyvatelé mi nabídnou pomoc.

Lidé byli přátelšití, dali mi najíst a nechali mě odpočinout a nabrat síly. Ukázali mně směr, kterým se mám vydat dál.

Cestoval jsem celý den, až našel jsem svůj sen. Stály přede mnou dlouhé kamenné schody do svobody. Za nimi však temná díra, kam lákala mě zvláštní síla.

Sesbíral jsem všechnu svoji odvalu, zavřel oči a bez dechu skočil do temnoty.

Ucítil jsem silnou ránu, otevřel oči a vyskočil na nohy. Rozhlédl jsem se kolem sebe. Byl jsem opět na půdě u babičky a dědečka. Divil jsem se:

„To už je den?

Nebyl to jen sen?“

Najednou mě bylo strašně smutno, že končí prázdniny a musím odjet zpět domů. Objevil jsem přeci něco, tak kouzelného. Ale zároveň jsem se moc těšil na to, až se do tajné říše budu moci opět vrátit. Protože jsem si naplánoval, že tam napíšu příběh, který se mi tehdy stal.

Tento příběh věnuji těm, kteří věří i v nemožné a nikdy se nevzdávají!

Elen Koubová